

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції: 29-41.
" Прукарні: 29-26.
—
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИЖИРНИКА
20 сот.

Львів, 4. серпня 1928.

:: НАИБІЛЬША В КРАЮ ФАБРИКА ДЗВОНІВ ::

В КАЛУШІ, ВУЛ. СІВЕЦЬКА Ч. 18.
В ПЕРЕМИШЛІ ВУЛ. КРАСІЇВЬКОГО Ч. 63.

ЦІНИ ПРИСТУПНІ - СПЛАТА РАТАМИ

При важливіших запитаннях пропонується
письма до нас писати рекомендовано.

Те саме незнання течії народно-го життя є й серед партійного акти-ву. Про це свідчать дилзакки а полі-тичних ходах. Чим же, як не поганим незнанням психології селянства по-сисити можна появу „а голови“ со-ціалістичного „сеєл соузу“? Ше я-кє виріє віт, як уже вмер. Ше біль-ше двоголадом є „сельорь“. Сам Соломон не знайшов би а душі го-лдасника, — цього індивідуаліста-адасника, анархістичного волеюуб-лаксника й несправжнього колективного ар-ті й несправжнього колективу! Ма, — хоч би критикі кобобу-діння, як уможливив би при-пирення, яка уможливила би при-циплєння йому комуно-бєлєвистий-цїплєння формі життя. Пре-ко підірваної форми життя. Пре-ко свідчить історія клєвєвської

організації, яка 12 липня виїхала з селярба, — життя квітне собі з селярбівських експериментів.

Тим самим незнанням народної психіки пояснюється й те, що наші волинські удальці кілька літ ховали від народа свій-же власний прапор і намагалися об'єднати „асік“ на безпартійності. Спроба не вдалася. Бо в народній душі якраз живуть аперпеції до традиційного національного об'єднання. Те, що ввійшло в ідеологію партії, в масах живе потенційно. Найменші спроби в деяких повітах легко викликали ці потенції до життя.

Однак чим трималися й ще тримаються такі дивогляди на волинському ґрунті, як селярби, радикали й інші? Національним забарвленням. Це факт! Як у казці: повк у козацькій шкірі співає: „Ваша мати прийшла, молочка принесла і т. д.“ Провідники соціалістичних і комуністичних угруповань увесь час стараються підшиватись під наш національний прапор, щоби прикрити своє дійсне обличчя. Але як тільки селяни роздвигались в замахованому інтернаціоналізмі, за раз-же тікають від фарбованх націоналістів.

Найбільшим-же незнанням психології мас характеризується „робота“ так званих послів-одиночків, які жадною „ковбасою“ не встані притягти до себе селян, та робота їхніх (посольських) опікунів, які все ще надіються, що наше селянство зза обіцянок відвернеться від усього рідиного й винародовиться. Тим часом зріст національної свідомості, не зважаючи на всі перешкоди, свідчить якраз про шось протилежне.

Я зробив цей короткий перегляд волинського інтелігентського активу й пасиву на те, щоб дати нашим читачам загальне тло, на якому будуть більш зрозумілими окремі явища нашого волинського життя, про які будемо говорити подальше. Основною ж ниткою цього тла, повторюю, є незнання психіки народних мас та динаміки місцевого українського життя.

В. Островський.

Французська жура.

(Від візного кореспондента.)

Париж, 30. липня 1928.

I.

Чи докотилась до Львова луна австрійсько-німецьких хорів, об'єднаних у Відні з нагоди Шубертівських свят? Чи викликали ті австрійсько-німецькі співи який відгомін у Львові, а властиво — бо така тепер наша недоля, що мусимо орієнтуватися на цей город! — у Варшаві? Не знаємо. Але тут, у Парижі — вони досі лунають. Хоча від Шубертівських свят уже чимало днів пройшло, то тутешні газети досі не вгавають писати про віденські свята — статті, міркування, протести, полемічні уваги.

Що не в статистичних оцінках віденських хорів тут річ — зайве й згадувати. Річ у політиці, і то у великій політиці.

Французькі газети, від правих до лівих, майже аж до комуністичних, віденськими святами дуже заворушені і занепокоєні. Вони бачать у них петільки маніфестацію національно-культурної єдності Австрії й Німеччини, а й новий етап на шляху до здійснення політичного об'єднання Австрії з Німеччиною.

II.

Об'єднання цього майже вся Франція боїться. Франції потрібна „самостійна“ Австрія. На домагання Франції вставлено заборону самочинного вступу Австрії в німецький союз поміж постанови версальського мира. Але що з цього? Серед постанов мира цього є й інша: що кожна держава, учасниця Союзу Народів, має право домагатися від Союзу Народів перевістки ревізії міжнародних угод або окремих їх постанов. Французи побоюються, що Німеччина й Австрія, підготвавши гаразд ґрунт під своє об'єднання, звернуться одної гарної днини до Женеви, щоб вона санкціонувала те, що етапами було підготоване. Правда, для такого акту потрібна одностайність усіх учасників Союзу. Однак, коли момент буде розумно вибраний, то неважко

хто поважиться покористатися цим ліберум вето? А як, у відповідь на такий одинокий протест Франції (або ще й Польщі), Німеччина й Австрія виступають із женецького Союзу та й об'єднуються мимо нього і проти нього, то хіба прийдеться наново розпочинати велику війну? З котрими союзниками? З якими виглядами?

III.

Сам один споміг правих і націоналістичних публіцистів виравався оце Густав Герве з окремим поглядом: не протестувати французам проти австро-німецького об'єднання; навіть просто згодитися на нього, але під умовою, що Німеччина у відплату за французьку згоду на „анексію“ Австрії дасть свою згоду на патріфікацію польських кордонів — по змозі всіх, західних і східних, а як ні, то бодай західних. За Австрію Німеччина мала би згодитися на т. зв. Східне Льокарно, себто дати гарантію, що не буде добиватися усунення „польського коридору“, який відрізає Німеччину від Східної Прусії.

Дуже сумнівно, щоб який-небудь німецький уряд, навіть соціально-демократичний, захотів колинебудь згодитися припечатати існування абсурдного й ганебного коридору. Бо і чого? Австрія сая чи так, скорше чи пізніше, сполучиться з Німеччиною — проти цього нема ради. Платити за це — кому? — Польщі? Ще чого?

IV.

Хоча польські й румунські генерали і побренькують собі шабелями, то тут щодо будучини й тривкості великої Річипосп. не перестають журитися. Вальдемараса, що числиться ворогом великої Польщі, тут не перестають лаяти, гудити, висміювати. Можна сказати, що нема дня, нема газети без лайки на литовського диктатора. „Ревеляції“ того нужденного Козія рознесла французька агенція по асій французькій пресі, нетільки столичній, а

Д-р Бронислав Очарський

організує

2321 15-7

у внутрішніх педугах у літнім сезоні в Криїніці під „Тополами“.

й провінційнальний. Скрізь читають про „визначного українського дипломата“, що здер маску з обличчя „препоганого“ Вальдемараса. З Козія й його „ревеляцій“ польська телеграфічна агенція зробила великий політичний „атут“.

Це зрештою значайна тактика польської агенції — роздувати до надзвичайних розмірів те, що видається корисним Польщі, промовчувати все інше. Польські (а за ними й французькі) телеграми систематично промовчують напр. з промов українських послів усі протести, проти Польщі й польського режиму; натомість коли згадується в котрійсь українській промові бодай натяк на політику, яка могла би бути корисна польському престижові за границею, — то польська агенція роздуває відповідні уступи і розтелеграфує їх пильно по всім усядам, по Франції й деінде.

В. П.

Між нашими „руськими“.

Іх плани й акції.

Наші доморослі „руські“, потерпілиши при виборіх повна фіска, не можуть ні-як погодитися з тим, що життя — сильніше полад усе, що годі йти проти нього. Ні, вони дальше абирають свої розпорешені „сили“, вони організують свої прихильників по читальнях ім. Катковського або „Наука“, по „руських“ кооперативах, по руханково-пожарних товариствах під назвою „Запорожець“, вони закладають відділи й комітети „Русской Селянської Організації“ і т. д. А все те з полівуєліною енергією, просто з залістю, щоби тільки показати авенанджені українцям, що вони ще живуть, існують — на те, аби розбивати нашу національну єдність, нашу віснорість супроти сусідів, щоб бути колодою на шляху розвитку й поступу нашого многотрадіційного народу.

Акції й плани наших „руських“ не можна недоцінювати, замовчувати. Як-не

Д-р ВАС. ШУРАТ.

Куліш і Дрепер.

(Докінчення.)

II.

Хто був той Юркевич, котрому Куліш позичав, а описав й дарував книгу Дрепера, знаємо з листу самого Куліша до М. Павлика („Народ“ 1892, ст. 239), та ще більше з листів тогож Куліша до самого Юркевича надрукованих Ос. Монтяловським з поясненнями на основі інформації Ів. Ем. Левинського в „Научно-літературному Сборник“ Гал.-рус. Матиці (Львів, 1904, т. III, кн. 1—2). Тих листів збереглося 24, а саме: 10 писаних з Відня в часі від 24. травня до 2. вересня 1882 р. і 14 писаних в Мотронівці під Борзною від 10. (22.) травня 1883 р. до 20. червня 1893 р. Писані вони — по признанню самого Куліша — „ламанною польщиною“ з винятком 5 останніх, написаних по українськи й усі вони завдяки незвичайно дружньому, майже інтимному відношенню Куліша до Юркевича і його дружини представляють передовий матеріал для пізнання переживань і настроїв письменника пісая його виїзду зі Львова. З них довідуємося, що Альойзія Юркевич, нижчий урядник скарбової палати у Львові, в котрого Куліш нямив собі квартиру при вул. Войназовій (сьогодні Супінського) ч. 6, став згодом не лише довіреним його в справах видавничих підприємств, але й єдиною відповідним до роад співзвучав, яку ще в 1891 р., коли Юркевич проживав уже в Новому Санчі, хотів

визначити йому Куліш. В Юркевича, де не осівся він, в Городку, Уланові чи Новому Санчі, наміряв Куліш до повороту в Росію замешкати поновно зі своєю дружиною; Юркевич акції зваблював до себе в свою Мотронівку хазяйнувати в характері арендатора; перед ним не атаював ані своїх звязків з галицькими поляками й політичних переговорів з ними ані свійого обурення на них з приводу їхньої підступної політики, чи на галицьке езультство й святоюрщину, чи вкінці й на еміграційну роботу Драгоманова. Особливож не перебивав Куліш у висловах свійого обурення на звязування інтересів папського Риму з інтересами польсько-української політики. Неначе бажаючи допомогти Юркевичеві до зрозуміння галицьких, принципіальних основ того обурення, Куліш дав йому прочитати Дреперову книгу не без обави перед відповідальністю за поширювання думок автора, тому й зобов'язуючи не позичати її нікому.

Один сумнів тут ми би виринати. На першій картці Дреперової книги, переданої Кулішем Альойзові Юркевичеві, вище Кулішевих записок, написано чужою рукою: „Szymon Jurkiewicz — X — 889“. Можнаб думати, що Куліш передав книгу якомусь іншому Юркевичеві, а не тому, в котрого мешкав і з котрим листувався. Отож сумнів паде, коли прочитається з листу Куліша до Альойзія Юркевича, писаного з Відня 1. вересня 1882 р. такий уступ, замінний Дреперівською характеристикою спіта: „O świat! co to za zwierzyniec! Patrzymy na siebie tak, jak ten biblijny Daniel w jaskini lwiej. Człowiek. Panie mój kochany

kształci się na to, żeby wiedzieć, jak mało na świecie ludzi godnych swego nazwiska ludzkiego. Zawsze jednakowoż te błędne istoty zasługują więcej litości, niż nienawiści. Człowiek rozsądny szuka wszystkiemu złemu w człowieczeństwie początków, i znajduje. Po części objaśnia tę kwestję ta książka, co Pan dostał z Wiednia“. Тою книгою була саме книга Дрепера, котру пізніше Куліш подарував Альойзієві Юркевичеві на пам'ятку свійого побуту у Львові, в тому Юркевичевому домкові, де — як писав до нього 24. травня 1882 р. з Відня знову в Дреперівському дусі — знайшов „najspokojniejszy w świecie przyszłość dla poezji i tej religii, która wynika z nauki i różni się od ciemnej wiary bigotów o tyle, o ile dzień różni się od nocy“.

Сам Куліш, вчитуючись пильно в Дреперову книгу, міг уподобати собі її тим більше, чим більше скріплювала вона в нього засади етики Спінози, що їх засвоїв собі як єдиний середник до вирівняння непорозуміннь України в сусідах (гл. мов: „Філософічна основа творчості Куліша“, Львів 1922). Колиж йому львівська спроба вирівняння тих непорозуміннь не повелася й він у своїх писаннях став вилізати всю жовч на виновників невдачі, на польських панів з їх езультством, тоді Дреперова книга стала знову в пригоді. Подратований особливо відданним реформі Василієм Езуїтам, Куліш за Дрепером повторив усі найтяжчі закиди проти Риму. Для переконання вистане прочитати з його „Хуторної поезії“, поеми „Пророк“ або „Нові Жиди“ чи „На сповіді“ та порівняти їх хочби з VIII-ою і X-ою главою книги Дрепера. Всіж

інші поеми тої самої Кулішевої збірки, як і пізнішої „Давид“, відгомонюють також сильно Дреперовими поракунками з римським католицизмом, якому Куліш протиставив — рівно жза Дрепером — свою „дєржаву вселенської правди“ („Заспів“), що має повстати тоді, коли „во-скресне правди Бог у славі науки“ („До лекольного напладу“). Не свободні від впливу Дрепера й Кулішева „Маруся Богуславка“ і „Драма на Трильогія“, головні „Байда“, котрого чотири перші дії написав Куліш, як сповістав про це Юркевич в листі 10. (22.) травня 1883 р. з Мотронівки, вже роком раніше у Львові. Розуміється, поза слідами читання Дреперової книги у всіх названих Кулішевих писаннях є сліди й інших лектур, передовсім тих англійських поетів, обвіяних духом Спінози, на яких мав й нагоду акзати раніше, що акції не виключає й творчого вклада самого поета. Та найбільше покористувався книгою Дрепера Куліш, пишучи свою поему „Магомед і Хадиза“; з тої книги (гл. III) він узяв фавбу, азя історичні факти та освітлення їх, чого можна було догадуватися вже на основі епіграфу. Дивно, що перекладач Дреперової книги, Мих. Павлик, не звернув на це уваги, дарма, що і львівський епізодом із життя Куліша він в свійому часі заінтересувався.

Український переклад книги Дрепера появилася в нас у двох виданнях, 1898 і 1904 р. — значить, в першому виданні іміняють літ пізніше, ніж задумував видати його Куліш.

Кобилязовоки, 20. липня 1928.

були для кожного зворотно думального не може бути сумніви, що життя скорше чи пізніше зможе у нас одним московіфікаційним проказом, то покісно, а теперішньому такому загальному диктанду, московіфікаційний бокс може ще довго втратитися й дошкудувати нашому народному організму. Наслідки шкідливої асиміляції собі московіфікаційний рух, показує виразне акція „русских“ у сфері поширення православ'я в Галичині. На цю акцію, вадку, правда, незначайно дружно й жиро, ми не звертали уваги — а одного гарного дня до нас прийшло ві дивувальним, що в Галичині маво вже «благословить православний громад».

Що не стрінувся з закладом, що ми маво чинимо акції наших русских, зареєструємо (на основі останніх чисел „Русского Голосу“) всієї їх заходи й поїзти. Наше громадянство нехай усвідомить собі, які небезпечки приє в собі акція наших „русских“ для нашої одностайності і нехай цій акції як сідл протиставляється. Бо тільки тоді буде з нашого писання користь, як розумно: імімо поведінку проти московіфікаційних заходів свою акцію і будемо ті заходи на кожну акцію паралелізувати.

З останніх чисел московіфікаційної газети бачимо, що „русскі“ кинулися голіть на Лемківщину і на такі повіти на екскурсію, як Золотийшівка, Перемішлянина, Рава Руська й ін.

На Лемківщині поведінку на широкі екскурсії православну пропаганду і заснування кооператив. Для скріплення православної пропаганди має служити м. ін. величезна кількість на могилі вбитого в 1914 р. православного священика Мисаїла Саломона, що відбудеться 5. п. м. у Жидів, пов. Горлиць. Акцію в справі заснування „русских“ кооператив на Лемківщині веде спеціальний комітет, вибраний на „зборі“ Духащини в Тилі, що правдою під проводом віцевого актора в. Кир. Чайковського й Мисаїла. В останній тяжкій пелені „русскі“ кооперативу в с. Зандрівній і в с. Баличів.

З акції московіфікації у сільських повітах Галичини відмітно зобразив „Р. С. О.“ з Закарпаття, Ланьків Мисаїл, Ланьків Великий, Богданів, Олександрів і Труханів — відомості про акцію, в Галичині (де віз сирого ознобало чат. Качковського) і в Лемківці — перекиданість пов. і ве-

длик знаходили по номерних у Тарнограді (при співучасті 7 священників) у с. Гітчу — разорусского повіту, де після того відбулося й віче „Р. С. О.“ Крім того заготовлено ще оснування чат. Качковського в Боршіві, пов. Перемішлянина, „русской“ кооперативу в Ольшанці, пов. Золотий, отворення „народної контори Р. С. О.“ в Самборі (а канцелярії д-ра Кмишівського), поселення доми машинової секції при кооперативі в с. Бенківцях, пов. Рогатин, заходи в справі перетягання кооперативу в Лемківці (пов. Перемішлянина) до „Русск. Респа. Союзу“, внесення в кільках селах статуту т-ва „Запорозьк“ до затвердження і т. п. А поїзти наших „русских“ відчинити акцію цілу вилку своїх бурі і приїзти як у Львові, так і в-краї, щоб ловити в свої сіті біду селянську молоді і виховувати її на кичарів.

Українське громадянство! Що ти робиш для протидіання цій небезпечній московіфікаційній акції?

Ще про „Рідну Школу“.

(Стаття з нол рідношкільних дітей.)

У „Ділі“ з дня 31. липня п. р. помістився вступна стаття, в якій стверджено сумний факт, що всі закладки до жертвенності на „Рідну Школу“ не мають вже ніякого успіху, бо наше громадянство не то що не зворушується ними, але вже так до них привикло, що їх і не читає. Автор статті добуває причину цього лиха в тому, що „цього року, а й у попередніми літами, таких звітів Р. Ш. (себто про число шкіл, молоді, успіхів навчання, доходів і видатків і т. п.) по закінченні шк. року ми в пресі не бачили“. Цей заміт однак безпідставний, бож Р. Ш. видає щорічну невідкладний завіт про етот товариства і його шкіль, з якого „Діло“ й інші часописи подавали навіть широкі виїмки. Такий завіт тоді позити нехай по закінченні шк. р. бо він можливий тільки на підставі звітів відомості шкіль і кількості Кружків Р. Ш., етот тріває кілька м'яців, доки тільки обереться у дріб потрібний матеріал.

Однак колиб навіть можливо бу-

ло добути потрібні дані безпровадно, то й та статистика не промовляла до переконання нашого громадянства про неминучу потребу обильних жертв на „Рідну Школу“, бо, скажимо собі правду в очі, не має в нас ще належного розуміння всієї ваги рідної школи, що вона для душі нації є тим самим, що насущний хліб для тіла, та що для добути обох цих життєвих konieczностей треба доложити усіх сил цілого загала. У нас ще замало людей, що свідомі вповні того, яке тепер „время люте“, а безліч таких, які потішають себе й інших, що якось воно буде, що перебудемо й це лихо, як перебудав вже неоди, що і з чужої школи вишав добрі українські патріоти і т. д. У нас агітуєть словом і письмом за школами, де нема шкільної оплати, хоч нема в них ніякого духа. Ми ще не доцінюємо, як слід, великої ваги народної школи як найважчої підстави усієї освіти й національного виховання. Ми маловажимо рідною школою по чужих нам тепер містах, навіть у самім Львові, де по гарнім націоналістичним зриві після війни наше громадянство упадає духом (?) що раз то більше, занедаючи свою рідну школу.

За те треба ствердити вірадий факт, що села, ба, навіть малі присілки пізнали благодати чужої школи і стягаються з останнього на заложення і удержання своєї рідної школи або хоч збірних лекцій „Рідної Школи“, винагороджуючи по своїм силам учителя то грошем, а то й харчами, не даючи йому голодувати, як по наших містах, ба, й у самім Львові.

Почався вже серпень, а учитель-

При розпочинаючимся записуванням кроконосних посудин, ажити природної гірської води Franciszka Józefa, веде до примального випорожнення, обличчя високого тиснення кроки і збільшення відпорності організму. Світлої лікарської знання від давна хвалить прималу воду Franciszka Józefa, бож усуває шкідливі і запально застій кроки в жероміні проваді, при недостаточнім травленні.

Д-р Бабій Володимир

дентист.

переніс свою канцелярію з дном I. VIII. п. р. в вул. Дана Санта з 47. на вул. Гетьманську 8.

І ордіжурі нолік від 8—18 год. 197

ство й урядовці „Рідної Школи“ одержали ледво дрібну частину своєї платні за липень, а багато з них навіть за ще дальші минулі місяці, і ніхто тим не журиться, та ледя чи хто й читає ці розпучливі заклики. Але коли вже ніхто, то хоч Комітет допомоги жертвам повині повинен застановитися над тим, чи не прийти в допомогу жертвам, справді не повині, але жертвам посухи в касі „Рідної Школи“, неповинним жертвам, що за свою совісну працю голодують. Не думаю, щоб Комітет не міг допомогти „Рідній Школі“ в її скруті, як не допомогою, то хоч позичкою зі своїх значних фондів, коли жертвував значні суми на будову захистів, ба, навіть на будову одної школи УПТ, отже на цілі науучні й виховні, які адійсно „Рідна Школа“, не забуваючи й на те, що з розвалом „Рідної Школи“, до чого веде неминучо невинність, ападе послідня запора перед страшною повиню чужої школи.

Громадянина.

Від Редції: Помістивши по статтю одного з впацачів діяти у „Рідній Школі“ змісто зазначити, що рідний завіт з діяльності „Рідної Школи“, друкований значайно в невеличкому накладом гроша і праці перед загальним збором в грудні кожного року, ніде не може зустріти коротких своєчасних звітів про підсумки педагогічної праці „Рідної Школи“ в кінець кожного шкільного року. Шановний автор твердить, що таких підсумків не можна зробити ні за тиждень, ні за два. Та це не є ніякий аргумент, що обслуговує би наш постулат. На шов в таким випадку організація сітка „Рідної Школи“, маво платні урядовці, у правителі шкіль і тим зовні обіймаються по світленні шкільного року, що до тижня не можуть приєднати дані про школу, класифікацію і т. п. А коли фактично немо зробити не можна, то в такому випадку цитові організації нема.

СТЕПАН ВАСИЛЬЧЕНКО.

Віконце.

(Найкраще пам'яті).

Було воно над землею і виходило на пустиню, засмічену, колючим буряном зарослу. Мимо самого вікна протоптано вузьку стежку. Цією стежкою ш роботу й а роботи ходили робітники, їхні жінки з кошиками на базар, діти до школи. Всі бачили те віконце — таке воно невеличке, всього з чотирьох шибок. Рамця трухляві, і в одній шибці вісьпером залізена сітка. Густа пильчовою випирала з того вікна, а в тієї пильчові завжди можна було бачити дві золоті жінки: оті як дві блискучі сережки на світлинку, що випирали коло самої шибки, як квіти. Спершу блискучі сережки, а далі і дитяче личко, мов із паперу вирізане, проворе й марне. Мов водою їх винесли із темного злого, до вікна, до світла. Очіні були вишні, а золотими блисками і пічаві, як в високоті кризі шибку. Кожного, хто мимо йшов, вони так і ловили на отой свій золотий гачок, намагалися спинити. Люди мимовільно зачіпалися за гачок, озбидали і осміхалися.

В кімнаті було сумно, невесело. Світи голи, погоріли од вітру, змокрилі й брудні. Під стіною проти самого вікна стояв тапчан, ставий обтертий, як стариха, а під тапчаном стояли, ніколи не проваділи шк. Гідені не любила Маріка того тапчана. Не любила й бондзас: від них ховалася вона. Коли в хаті

було видно од вікна, коли там був тато або мама — вона бондзас виставити звіти, а як починало вечорити, а дома тільки сама Маріка, вона й висуне звіти і почне колоти маленьку Маріку тонкими голочками по сонні, по грудях, залізною ланцюгом ворухити Маріці коси на голові. Притуляється тоді личком до шибки, й не повертається, поки не ринне в хату тато чи мама.

— Маріко, ти знову коло вікна? Чомуж ти мене не саухаш? Побач — будеш кашлати, тато буде сердитися, і віконце затанує.

Голос шов знову, з термом.

Дитина одразу алазити од вікна:

— Ну, добре, я вже не буду.

А ввечері, як спати лягала, знову до вікна: „Я трішечки“.

— Мимо, ось — гляньте-гляньте, хто воно стільки золотих квіточок на воду понапускає?

Тільки селяни роздивлялися в за-

— Де ти таке бачиш, донко?

І мати теж приходила голову до ві-

— Отам, мам, високо-високо...

— То, дитино мов, зорі почні!

На зливному обиди надивлялася: справді, там, у високому пові мов золоті зірки поросцями на темній воді.

Потім мама виставила Маріку спати й наказав йти наву. Ту-ж таки, що й завжди. Про братів голуба, що приносив сестриці подарунки. Пізніше тато до вікна, загубивши „Воруху-ку-ку“, сестро мов, бур-ку-ку-ку, шияли седи, бур-ку-ку-ку, шов тобі дай“. Сестриця виходила, і він завжди й усім гостинці.

Віконце виходило на світ сонця, і ранком світило з його в хату, та з золотого піхара. Як, як бондзас тоді вона того вікна? Налет, налет пильчови під тапчан — скарбоще, пі-

бе й зовсім немає її в хаті.

Удень тато пішов на роботу і мама кудись-вішила з дому — Маріка сама в хаті. Не відходить од вікна: шов до когось побачи: сама собі, як пташечка, дивилася, дивилася — надумала: „піду“. Піду у той світ широчий: лєтний та золотий. Черевички лєтає: — тамірім воги обмотала. На голову хустку сип-так: „піду“. Прикопчилася, допрі одчинила, зач-лазала надір.

Як ударити-же світ! Як блискавіця, як ухоні й мороз шипати — і голова закрутилася, і серце заболіло, і сльози а очей, що вже нічого й не видно. Світлаулася, гожили ручейками в світ, а він — кусати, а він — колоти. Насилу втекла. А в хаті довго і гірко плакала, думчи на червоні пучки, що туди позачодили шпайри. Перешеміла, нагрілася — зно до вікна. Глянула — і сльози за-сипали в очях самоцвітом. Все забула, все простіла тому ярдильному світові, тому золотому й колючому та те, що який такий та широчий.

А тільки рипнула дорі, Маріка вваутиріч матері, як вірва, радіва, шасіла.

— Мамі! а я ходила до братів в гості, подарунки набрала!

— А що-ж він подарував тобі, донко?

— Подарував сине платтячко, а новий-новий, а прашетла срібна і червоний червоний витинаний, і рудячий тоді-теді.

Дивується мама:

— А-а! А де-ж ти їх діла, ті подарунки? Можє, продала і гроші про-пала?

— А отам асжать! — махнула Маріка кудись у куток рукою, не дивлячись, куди.

— А покаяла-ж мені, донко, по-кало!

Маріка іде в куток, дивиться за клопотом, далі підводить великі очі, студює губи, бе об поли руками, як доросла дивується.

— Нема! Де-б же йому дігнись? Хм... Це, мабуть, вона вкрала. Так і є, що вкрала.

Свариться учечкою під тапчан:

— А нащо ти вкрала мою суко-конку? Нащо вкрала?

І мати, як й відгук, за нею.

— А нащо ти вкрала Марічину су-конку?

— Ось я-ж тобі!

Маріка вертиться по хаті, до печі, за рога.

— Ось я-ж тобі дам, як красти!

Осміліла, розчервонілася, аж уші палають: штурхає рогаєм під тапчан, викидає:

— Ану, вилазь сюди? Ану, вилазь?

Вона злилася, не вилазила. Тоді Маріка набрала духу, почала сама й тягнути рогаєм з-під тапчана. А вона хитра — побачила, що лихо й, перекинулася у брудне ганчіре, у двілі черевички-шкарбани й інші не-потрібні дрібни, вохкі, аж мокрі. Фе, як дхало од їх погані!

Маріка сміялася і раділа, і била вже, била воу рогаєм і за суко-конку, і за черевички, і за все, за все...

А вночі, як спала, бухкала так густо, як велика.

— Знову дитина коло вікна сиділа! Шоб і її не бачив більше тато! Чувш? — сердито бубонить батько.

Мати мовчала.

Ударив мороз. Віконце геть замурувалося — нічого в його не вид-но. В хаті — пара холить. Холод, температура.

У темряві сидить коло вікна тато з мамом, свариться про дрома, про черевички, про тат. Тато скінь шкідли-вий, на думку схизався мамі гоня-

Нові книжки і журнали.

„Пластун“. Чтоспись пластової
молоді. Ужгород, май 1938.

Дель-Ка

ОСТАННИЙ ТИЖДЕНЬ

До набуття у всіх філіях:

Львів: Лєґіонів 13. — Гетьманська 6.
Перемишль: Площа на Брамі.
Дрогобич: Ринок.

БОРИСЛАВ: вул. Панська.
СТАНІСЛАВІВ: Пасаж Гартенбергів.
КОЛОМІЯ: Ринок.

НОВИНКИ

— Національний Музей у Львові зростає з місяці липня 57 членів (349 предметів) зросту до загального числа 26,693, додано у відділі історії мистецтва та історичних, етнографічних і топографічних знахідок. На це алозились дари пп.: Ів. Назарів О. (Вольні), Вольницького В., Матковського М., Т-ва „Осоломіум“, проф. Паленка О., С. Парашузової, д-ра Я. Пастеріана, д-р Річчиного, Вольні і Янушевського. Л. Музей відідало 71 осіб, а тому прогнуса учительства Т-ва „Вольна Польща“ та учасники педагогічного курсу у Львові. На розбудову Музею алозили збудуки п. судді Л. Ткачука у Станіславові на грошові дати пп.: д-р Дарм Артур 7 зол., дир. Вісницький Кость, д-р Вольницький Іван, проф. Даниш Никифор, суд. рад. Корюка Вол., суд. рад. Куликівський Клим, д-р Малінов, д-р Олександрівський Юліан, дир. Олександрівський Федор, д-р Сатчак Нестор, Савишин Юрко 2 зол. до 3 зол., д-р Лабін Михайло 2 зол. Воєн жертвоподанням складає Управа Львова отрим ширшу подяку а імени української науки та просити українську співзв'язність, скласти дальші причини до закінчення розбудови тісного вже приміщення Музею, аби можна було гідно представити своїм і чужим відвідин та встановити культури! багатства нашого народу. Тому створити рідної культури творити наріз сам собі, а тоді збудувати її без співзв'язи згубляв. При пій нагоді подіставити до німців, що директор М. змю відіказ через Київ у Москву для аспірантів і привласнення музейного архіву знашеного і аховку у са. Юрі російськими властями 1915 р. З причини нестримних необхідних грошів та вилучу в порядку на згінній відпочинок робітників Львова буде і протомом місяця серпня закінчує.

— 3 жовтня Української імперії у Бельгії, Уряду Української Промисли в Брюсселі розпочався виставковий тиждень українського виставу в „Пале Мунісіпалі (Міський Музей) в Брюсселі, який має мету представити культурно-побутові, мистецькі та історичні життя українського народу. При цьому Музей виставляє чимало цінних історичних націоналістичних, дуже гарно збережених. Маючи чимало великого значення цього Музею, дає бути побачком перенесення дізнатися „Українська Промисла“ м. Брюсселі, як отримати до українських історичних та установ в проханням на той історичний, картини, портрети, фотознімки і виставляти те, що представляє українське історично-культурне життя. Ці листки та невідомі просяться о на адресу: Union des Ukrainiens en Belgique, 32, rue de Louvain, Bruxelles, Belgique.

Смерть українського піоніра. Н
помер у Канаді один з перших
українських осередків: Антін Волчу
дів в Марієвці в Страселавові
жовтні 77-літ. Тут у воєну був Волчу
заводом і єдиним чинком Шпрее
польським чинком українським, таке
"Дітляшниця" в 1879 р. поправа
40 літ на канадців, а сьому сьому

ду. Антін Вовчук жив у Канаді близько 35 літ.

— Львівська хроніка. Хотіли показати з життям якийсь Мільшпер і Філіп Кох а Вруханці. Оба в одній і тій самій каміоні при вул. Газинській ч. 7. — Незнайці вломився дісталися до реставраційної пивниці Азербайджана при вул. Жерельній. Шкоду обчислено на 250 зол. — До поліційних арештів влагодиван неfortunального злодія фарб і білітного пожежника Хаїма Пушпора.

— 3 постійної хроніки. На Богданівці постріли постеруноківі алодіи Лавренця Юзюка, який не зважаючи на вітання, не хотів зупинитися. — Поліція арештувала селянина Антова Соколяського за обв'язку Войтиха Дармогроз на весілля в Золотинках підгаєцького повіту. — В Варшаві під Дезятинним убивли Микола Мельника. В злиску за обв'язком опортас "Газета Поранила" узагу поліційний чинників на повну відсутність публічно бачення в тих околицях. — Розсудилися також бандіти у відомім літнісному Землянка. Від ньогог часу постеруються постійно нападні і грабунки. Бандіти відпросяються, що на випадок депуційні або опору, зустріти з димом цілу Зелемітні і Гребеня.

— Катастрофи й нещастя. На одній вулиці в Будапешті провадилося руйнування при будові каміниці. Крім раних і трьох убитих робітників. — Французький експрес Париж-Сен-Бріс минав з шни при вїзді на заліз. двіреш у Л. Манш. 7 осіб убитих, 11 раниених. — При глиникопах біля Хорткова агінуду на залізном засипанні глиною два робітники: Волесник і Волзівський. — Подібна катастрофа мала місце в Дивичаці того самого повіту, де стигнув робітник Іван Білорай і в селі Чабаніці, де жертвою став Валласа Котан.

— Убивства. У Будапешті вбила оди
жінка одним ударом черевика свого
свого скотара-робітника.

— Рівні асфальти. Італія святкує 500-ліття смерті одного з найвідоміших своїх митців Магінта. — Італійський корабель «Артісто» веде прапорець над видобувальним підприємством залізної руди англійського паровозів «Біскаветта», добуває дихає скрині із дорожньою шестерні шестерні міліонів. — З місцевих газет Паризи висловлює подія з тонн міліонів м'яса.

— 3 цисгорічній Олімпіаді, її історія і
жизнь, які беруть участь у цисгорічній Олімпіаді, а Амстердамі, навіснати репр
центуіснн Заучені Держаки, що в
ді 300 доіснати беруть участь у змат
нісн. На аіснатуісн табелі, Заучені Держ
нісн оснатуісн змат 34 пунісн. Друге м
займає Фінляндія (13), третє Швеція (1
четвертє Німеччина (11 пунісн). Анг
має досі 10 пунісн і займає п'яте м
Канада 9 пунісн (шесте місце), Данія
вдуть Франція, Італія, Австрія 8
Польсн стоїть п'яно на 11-ому місці.
підсумкн Олімпіад, що відбулися в І
рамк 1924 року, Польсн була на 21
місці.

— Чесною кривю океан, і зображені
тієї повідомляють, що там прибув Фре-
дуз Гомер, який втрутив 28 березня
Джабони на малому вітрильному човні.

Звідси сміливий мандрівник їде в напрямі
Нью Йорку.

— Сон причиною умової недуги. В Італії повідомляли про цікавий випадок. Якесь палі підкачав бачи автомобіль на ошестіях Медіолану на хвилину задріжалося. Коли пробудилося, почала жардувати сильні пошкани утрати розуму. Відстаками П. до шкитало, де лікарі ствердили, що причиною утрати розуму мусів бути якийсь страшний сон.

— Американський чудак. Один американський місіонер, що помер перед кількома днями, лишив заповітами, в якому призначає своїй жінці всього 5 доларів, чотирьом дітям по 100 доларів, а весь свій маєток лишає в спадщину 5-й дитині.

— Конгрес індійських володарів. У Дандонді відбувається тепер конгрес індійських метрополітів. Конгресом такі склади бунтівської влади що кілька років для перевернення і справляння зв'язки метрополі і домініями. На щогорічному конгресі є репрезентованих 273 індійських князівств, 200 з тих князівств — це великі території, інші 73 обіймають особові володіння простори і містами мешканців. Усі князівства є більш або менше автономними, а діючість є вони сильно залежні від метрополі, звідки економічній політиці Англії. Намагання деяких націоналістичних індійських володарів відвоюватися від тої залежності відзначають на бурливий характер згаданих конгресів і взагалі дуже різноманітні а огляду на принципальне відношення деяких індійських володарів до англ. уряду. Багато з них — це домірні опортуністи, але багато є і рішучими радикалами-революціонерами. Ось, що преса відома не пише про цей конгрес пояснюється тим, що наради конгресу відбуваються при закритих дверях і в повній тайні.

— Останній тиждень посезонної
випродажі обуви

Дель=Ка

Знижені від 9. серпня ціни — в посезонних серіях величезні. Користуйтеся цими цінами перед закриттям цієї продажі!

Дописи.

ГОРОДЕНЩИНА. (Справочник) *вч.*
Задачу місцевого жіночого комітету від-
булося дня 22. липня при великій увазі
наряду ніде в Городенці. Жіноцтва всі
прити громадянства інтелектуальні, міцні
і сильні, однак більшість творила соціалі-
стичні політичні сім. Сім. Народно-демо-
кратична могла помістити присутні. Народи
отворили до Тогоді Окружний, провед-
ли в. Шимовича. Реферат про націоналі-
стичні організації жіноцтва на полі господарств
і політичній діяльності сенатора Кисель-
ова. Зайт в діяльності Українського Парла-
ментарного Клубу вживала в. Рудницька,
рутинська, доміла на змінах суспільств. По-
містити реферат намірала самота в.
Шимовича. З-в Окружний і інші те ст-
вали навуку знати, на які відомості він
реферати. Прити одностового жіноц-
тва сім мілку і доміла доміла Україн-
ському Парламентарному Клубові на сім
оборону при українського народу та
вживати одностового поміт до сім та У-

[illegible]

БРИЛІНІНА. Великі пожари і повстання "страж" у Лешнівці — Мазури гнали, — Польські солдати обложували українців? Уже друга велика пожежа напала на дні лінії й п. р. наші містечко. Перелік кількості ліній горіло тут 15 господарств, а тепер 6 господарств. Причиною тих пожеж неосторожність з вогнем, а причиною величезного поширення (і великих заходів) швидкості ліній організованої пожежної сторожі. В містечку знавлася була як індивідуальна пожежа Великої лінії "Дур" і маючи 200 членів та розповсюджені дуже гарно, однак не стало сім'ю з цієї місцевості полякам, які при допомозі польсько-української громадської ради заклали польсько-українське товариство пожежарів, до якого ввійшло 15 членів, бо більше поляків у Лешнівці нема. Громадська рада дала цьому "товариству" 1.000 злот. для придбання та 800 злот. на мушкету і сиринжалі йому сигналізувати, а тоді товариство розповсюдило товариство "Дур" на ті території, що бачили цю пожежну організацію у містечку не потрібно. Наслідок того показався при останній пожежній, бо польські українці приїхали до пожежі без води, а до силників українців не допускали, так, що рятувати не було кому ніста. Пожежа "Дур" існує у нас на полях, а ми ніколи через те гімн не ішли. — Дня 15 ліній п. р. назвали мазури-польською у Висоцьку на вечері і читали "Прогіс". І почали авантюра з присутніми зарубіжними-українцями, квітаннями із табаків. Щоб не прийшло до провалу кривд, гонимих "Прогіс" розповсюдило вечері. Тоді мазури, грохотали вогнем, почали нападати українських дітей до таємни. Після вогню, вони самі заклали в часі огню до жмені напали на українських громадян, на солі і в міській особі поклали їх вогнем кілька осіб, так, що влітку влітку до ліній. Коли українці звернулися до мажорки, який був у селі, тоді ліній не зареагував на це пожежу. Спробу ліній до суду. — Дня 17. V. п. р. арештовано 4-х мушкетерів українців при бушній церкві в Лешнівці. А що не було польської свідомості, мажорки мажорки заклали їх. Сиринжалі ліній в суд у Прозек, а судді судили Кривий засудили їх 4-х до чотирьох років варту або по 15 злот. грошової кари. Таке саме сталося з 5-ма поляками, які діли 20 VI. (в чужині свідомі) арештовали при пожежі в Лешнівці. Засудили отримати наміст Польської Республіки, чи такі отримали варту або в засудили, а яких ці, то просили, щоб наміст пожежі зробили в цілому ужитку.

[illegible]

А. ПЯСЕЦЬКИЙ С. А. КРАКІВ

Власні склади в Кракові, Годовний Ганок, Лінія А-Б-Ц-Д.
Варшава, Коліска передмістя ч. 7.

порука безконкуренційно, у величезній виборі роду чокколадних сматиниш, молочко-десертові і до варення як також чокколади, кармеліки і цукри. — Не шуміть рекламою, але якостями знаменитих виробів, зроблених з гарячої чистих сировини, хочемо здобувати прихильність найширших кругів, одночасно числені надприбуткові ціни.
Замовлення приймає Народна Торговля у Львові.

47-28

ну рефераті представити свій погляд на культурно-освітньому полі, наші завдання і цілі, до яких прагнути належить. Відтак збрала голос сенаторів п. Олена Кисілевська, яка говорила про варту освітлення життєвості, його роду в нашому національному житті, та про потребу його участі в публічних справах. Третім бесідником був посол Володимир Котик, який представив наше положення під політичним оглядом. Відтак промовили ніч п. д-р Лев Хоминський відчитав промову про розв'язання в цих вічах виснажу нове зовнішнє положення і сенаторам УНДО за їх працю, а далі промову проти польської екстериторіальної політики супроти українського народу в усіх ділянках життя, покладаючи проти політики колонізації української землі та колонізації української школи. Розв'язання українського питання. На закінчення промови п. д-р Лев Хоминський, який виступав успішно працюючи каптою Пар. Репр., міг зібрати, щоб оповідаючи і поставив дані докази, що з тою працею годиться і її одобрити. Численно зібрані учасники нагороджували кожного з бесідників різними орденами. Віче закінчилося відспіванням національного гімну.

ЛУШЧК (Шестого наради УНДО). Наради чули, як довкілі наші українці Волині ладжали добріх людей: — А не призналися, що та українці, бо селяни рятують! Не показувати своїм фірми, бо обманували! Не закликай до УНДО, бо вклянуть! Зрозумійте, як я мусів тремтіти за той безрозсудний тимчасовий організаційний комітет Луцького повіту на чолі з сивим ректором Островським, який мав виставити себе на посмілку селу. — Це мабуть від спеки заморочилися комітетські голови. — думав я. — Ідучи на повітову нараду членів і прихильників УНДО, що відбулася 29. жовт. місяця в помещальній редакції "Укр. Громади". А спека була велика біля 30 ст. Було від чого заморочилися навіть сиві ректорів. Вистав себе лише тим, що селом, які так ніби то боялися УНДО, не були і не скінчилися швидко. На мою адресу збиралося біля 60 селян-членів і прихильників! На коротенькій заході голова зборів п. Островський — записався тут-же до партії, щоб показати своє "страх" українство, потягнувши журнал до стола підписувати декларації. А українських промов так "перезаписали", що в годину сівали нерухомо. Хіба ще хто мав від спеки, той від спеки і ставав у дверях, щоб трохи подихати свіжим. Організаційна праця в Луцькому повіті почався мляво, з думки відбулася спільна нарада кількох членів і прихильників, які ухвалили скликати на 29 липня ширшу нараду. А одночасно збирали тимчасовий організаційний комітет, у який увійшли: ректор В. Островський (голова), Я. Лобурський (виступав), Б. кандидат на посаду з листів ч. 18), п. Макаруч, Домбровський і Вишнівський (секретар). На нараду прибули: Б. секретар М. Чепкавський, сенатори п. Горбачевський і Троїч і посол Хрушків. До тридцяти наради зібраних: В. Островський (голова), селянин Макаруч (виступав) і С. Вишнівський (секретар). Реферати вголосили: організаційний — сен. Троїч і про міжпартійні відносини — пос. Хрушків. Спробували в діяльності Укр. Парламентарної Репрезентації дав сен. Горбачевський. Промовали в селі, які закликали, що (подумайте!) УНДО не тільки не боїться, але йому вірні, як єдиному українському об'єднанню. Прийнято чотири резолюції: про "повне довіря до Укр. Парламент. Репрезентації, заклика до всіх селян довіря вступати до УНДО, заклика до жінок до участі в УНДО і про відкриття економіко-господарської кооперації". Тимчасовий організаційний комітет затвердив, як Тимчасовий Виконавчий Комітет УНДО на Луцькому повіті. По виконавчій пораді кожного зборів висловили подяку п. Троїч і сенаторам за працю на зборах і за їхні промови. Отже заповноважена організація УНДО в Луцькому повіті при температурі 30 ст. Можливо, що всі явилися на селу, але селяни, які не були запрошені на збори, вже оголошували претензії, що їх повільно в процесі скликання великих повітових зборів, щоб посприяти таким гарним промовам, яких удостоїлися члени і вірні прихильники УНДО. І об'єднали в чл. Повітовий комітет відповісти на такі збори на селі.

Очевидно.

Долина:

6.VIII. Казка Старого Манна.
7.VIII. Маруся Богуславка.
Брошні: 8.VIII. Маруся Богуславка.
Ремітні: 9.VIII. Маруся Богуславка.
Перегінсько:
10.VIII. Гейша.
11.VIII. Витрест.
12.VIII. Маруся Богуславка.

„Вертеп Наших Днів“, Галактіона Чипки і Ле-де:

Борща,	неділя	5/8
Чортків,	понеділок	6/8
Залішні,	вівторок	7/8
Городенка,	середа	8/8
Снятин,	четвер	9/8
Косів,	п'ятниця	10/8
Кутні,	субота	11/8
Коломия,	неділя	12/8

Замість повідомлень про своє відвізання, що відбулося для 2. VIII. ш. р. у Львові, зложив ВП. Д-р Степан і Ольга в Дубляниці Кушнір на Український Імваліні 25 дол. — Широ дякує Рада Ухтові у Львові.

193 1-2

Студії у Причній Академії в Леобені.

Гірничу Академію в Леобені обіймає три відділи: гірничий (4 роки), гутничий (4 роки) та відділ гірничого мінераліста (3 роки). Вступний іспити здавати не треба, одначе вказаним є (в першу чергу для абсолютистів класичних гімназій) переробити боля основні начеркової геометрії. Гірничі студії вимагають бездоганного здоров'я та заповнених матеріальних засобів. Місячний прожиток вносить найменше 25 ам. доларів, оплати річно около 40 доларів, крім цього іспитові такси у висоті 2 дол. (15 шілінгів) для річних предметів (усіх іспитів на гірничому відділі до першого державного іспиту 11, до другого державного 18). Почавши від другого року студії треба брати участь в есккурзіях, до яких науковці поїздках (дуже часто за границю), прим. у біжучому році до Румунії і Базарії та у віправах по геології і геології, які відбуваються звичайно далеко від Леобену і тривають приблизно по 14 днів. На це треба числити приблизно 30 доларів річно. Не менше важною справою є різноманітні до технічних студій згадали, а до гірничих зокрема. Тому доцільним було би, щоб охочі ще перед відвідом до Леобену старалися ближче познайомитися з гір. життям. Місяць практичних відбуті в ковальні вугля, нафти чи тугі, був би найкращою нагодою до того. (По практику, на нашу думку, треба би звертатися до „Українського Технічного Тов.“ у Львові, як повний через своїх членів такі заходи улаштувати). Якщо тому вдалося одержати таку практику зі згодою отасти там дещо довше (кілька місяців), тоді радше посвятити на ту ціль один рік студій, а час між повільним практикою і початком нового академічного року нехай використає в цілі за своїми собі елементарних відомостей з області начеркової геометрії, евент. мінералогії та хемії, бо в досліді знаємо, що відомості з тих предметів, набуті в гімназії, є рішучо на скучні, що приносять у значній мірі нормальний хід студій. Абсолютно тут. Академія отримавши люди можливість одержати працю завдяки тому, що Леобенська Академія має вже в світі вироблену славу. Для ілюстрації подіємо, що в гірничо-україні, які останніми роками покідали тут студії, тріох одержало посаду в Донбасі, двоє на Шляську, двоє в Югославії, один у Швеції, один на Волині, а двоє у Галичині. Тим, що бажало тодішні довідатися про умови прийняти, відіде близьких інформацій „Тов. Українських Гірничих Студентів „Молод“ у Леобені. За надісланням 4 золотих (найкраще в порученому листі) виславляється різном „Студентів“ і „Прибутковий“. Письма слати на адресу: Verein ukrainischer Montanhochschüler, Leoben. Montanistische Hochschule. — Канц. (ж. Евг. Іванович, фер. провідник).

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ПРОДАМ ДІМ з морговим садком і парком в Палаху коло Станиславова. — Находкі, Станиславів, вул. Ліберманів 12. 155 2-3

ПРИЙМУ на стацію учеників перемиської гімназії. Опіна заповнена, плаття приступна. — Більші інформації: С. В. Перемиський, вул. Гродька ч. 21. п. 1. 129 3-3

МУДНІ бранзолети, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровський-Розважеский, Львів (Готель Жорж), Тел. 27-29. 2431 7-7

БРИЛАНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровський-Розважеский, Львів (Готель Жорж) Авадзіана 2. 2431 7-7

УКІНЧЕНИЙ правник з докторатом пошукує заняття. Ласкаві оголошення приймає Адміністрація під „Початковий“. 166 5-5

КОНЦІПІЕНТА, рутинного в промисловій відділі потребує від 1. вересня ш. р. канцелярія адв. Д-ра Бахана в Надвірній. Догодні зголошення нара. 183 2-3

ПОТРІБНА інтелігентна, самітна жінка, середніх літ до поміч в зарплаті домі. — М. С. Poste restante, Заболотні коло Бродів (Zabolotce). 186 2-3

ІВАН ЛЕВИЦЬКИЙ. Твори на скрипку з фортепиано: Романца. Air Variе. Мазурка. Ноктюрн. Казка. Вальс. Мереска. Український Танок. Українська Рапсодія. Гетьмани. Дума. 183 1-

ДИПЛОМОВАНИЙ землемір абсолют державної Школи Мірничої у Львові шукає посади. — Ласкаві зголошення з усіма адресувати: Кооператива „Надія“, Болехів. 191 1-1

ШУКАЮ інструктора на пізній рік на село до учеників 4-ої кл. гім. і 1-ої народної враз з уділюванням науку гри на фортепіані (2-гий рік науки). — Зголошення з умовами слати на адресу: о. Корнеліо Кунішський, парох, Шумилия Великі, пошта Библо ад Галич. 187 1-1

ГОДИННИКИ тільки найкращі фабрики пренійний продає за готівку і на рати від десятих літ з найліпшою стороною залісна фірма Іван Зельтстрай. Львів, пл. Маріївська ч. 5. 3 105-7

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р ОСТАП ПРИЙМА

орд. у Львові

вул. Личаківська ч. 32, у внутрішніх надугах. Просвітлення Рентгеном. 2-3

АБИТУРІЕНКА

Україн. держав. семінара у Львові готує лекції на селі у чесної родини, найкраще з сільською. Виною скромні. — Стефанія Пеленіа, Львів, Казача ч. 12. 196 1-1

Американський Смалець і Солонину

Марки Swift & Company Ltd. по найнижчих цінах поручає фірма **НОСИФ БУССАНГ**, Львів Францішканська 8. Тел. 14-16.

Тягарові самоходові повіззя автобусові „PRAGA“

СТАЛО НА СКЛАДІ. Представництво Львів, вул. Ягайлонська 7. Тел. 305. 156

ПЕРША УКРАЇНЬСЬКА ЛІЯРНЯ ДЗВОНІВ ВОЛОДИМИРА МАГАСА

в СТАНИСЛАВОВІ, вул. Галицька ч. 79.

Одинна ліяря дзвонів в Польщі, яка відливає дзвони з найліпшого металю, зі звучним голосом і солідним виконанням. Завжди має на складі більшу кількість різної величини дзвонів. ЦІНИ КОНКУРЕНЦІЙНІ і на догідні сплати. 20-літня порука за голос і розбиття дзвона. 26 1-2

ПОСМЕРТНІ ЗГADКИ.

Зі Старосільських Явдига Лівинішнінова, вдова по ст. раднику скарбу, уродженка в Сякові дні 26. липня ш. р. в 48. році життя. В 18 П. 1. 190 1-1

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. Панаса Карабінєвича. Водіж: 5.VIII. Маруся Богуславка.